

## POSTANOWIENIE

23 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

na posiedzeniu niejawnym 23 stycznia 2024 r. w Warszawie  
w sprawie ze skargi X. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki  
komandytowo-akcyjnej z siedzibą w P. o stwierdzenie niezgodności  
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie  
z 5 października 2020 r., V Ga 207/20,  
wydanego w sprawie z powództwa X. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością  
spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w P.  
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę,

1. odrzuca skargę;
2. zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego kwotę 692 zł  
(sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów  
postępowania z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za  
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po  
upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia  
zobowiązanemu do dnia zapłaty.

(K.L.)

3. )

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 lipca 2020 r., wydanym w sprawie VIII GC 2671/18, Sąd Rejonowy z siedzibą w Częstochowie, zasądził od pozwanego P. Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda X. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w P. kwotę 3.398,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 26 lipca 2018 roku do dnia zapłaty, w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, z dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie ich późniejszej zmiany (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt 3).

Wyrokiem z 5 października 2020 r., wydanym w sprawie V Ga 207/20, Sąd Okręgowy z siedzibą w Częstochowie oddalił apelację powoda X. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w P. (pkt 1) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt 2).

Powód zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyrok Sądu Okręgowego, wskazując naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> k.p.c., skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie,

że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424<sup>1</sup> § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego.

Jak zaznaczono powyżej skarga jest traktowana jako nadzwyczajny środek prawny. W związku z tym musi spełniać nie tylko wymagania formalne stawiane pismu procesowemu (tak jak to stanowi art. 424<sup>5</sup> § 2 k.p.c.), ale też rygorystyczne wymogi określone w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. (które zostały już wyliczone powyżej). W kontekście każdego z tych wymogów (art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c.), należy wskazać, iż ich niespełnienie nie podlega „uzdrowieniu”, lecz skutkuje, z mocy art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c., obligatoryjnym odrzuceniem skargi.

Wniesiona przez powoda skarga nie spełnia wymagania wymienionego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.. Nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy.

W doktrynie (przykładowo M. Sieńko [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477(16), red. M. Manowska, LEX/el. 2022, art. 424(5)) i orzecnictwie istnieją już ugruntowane poglądy wskazujące, iż uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody nie polega na przytoczeniu samych twierdzeń o jej zaistnieniu (postanowienie SN z 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06). Podnosi się, iż składając oświadczenie o wystąpieniu szkody, skarżący musi wskazać czas jej powstania, postać, rozmiar i adekwatny związek przyczynowy między tak określoną szkodą a zaskarżonym wyrokiem (postanowienia SN: z 7 kwietnia 2009 r., II CNP 1/09; postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05). To zaś oświadczenie powinno być uwiarygodnione przez powołanie i przedstawienie dowodów, jak również innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody (postanowienia SN z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05; postanowienie SN z 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05; postanowienie SN z 23 lipca 2006 r., IV CNP 23/06).

Ugruntowane są już poglądy Sądu Najwyższego wykazujące, iż nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości nie może być utożsamiane z

wyrządzeniem szkody (przykładowo jedynie postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2015 r., II CNP 54/14; postanowienie SN z 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16). Sąd podziela wcześniej wyrażane stanowisko sprowadzające się do przekonania, że szkoda spowodowana przez wydanie orzeczenia, powinna powstać później niż w dacie wydania orzeczenia (przykładowo jedynie: postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06). Skarżący nie uprawdopodobnił wysokości szkody powstałej po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy. Gdyby przyjąć odmienne stanowisko, w przypadku każdego rozstrzygnięcia niekorzystnego w całości lub części dla jednej ze stron, można byłoby, w ramach wypełniania obowiązku wynikającego z w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., wykazywać jedynie wysokość żądania nieuwzględnionego przez sąd.

W kontekście analizowanego braku wypowiedział się również pozwany w odpowiedzi na skargę. Wywód tam przeprowadzony wraz z przywołanym orzecznictwem znajduje akceptację ze strony Sądu. Przy tym jednak nie ma konieczności powtórnego przywoływania tychże orzeczeń oraz powtarzania twierdzeń pozwanego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c., odrzucił skargę.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 98 § 1 i 1<sup>1</sup> k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[a!]

